

Siedma kapitola

*F*arby.

Jasné, žiarivé farby. . .

Mihotavé a tancujúce vlákna dúhy. . .

Pulzujúce pásy svetla. . .

Nicholas vyletel nad mólo a stúpал čoraz vyššie na takmer neviditeľných vlnách vzduchu, ktoré sa krútili a vírili pod telom papagája. Keď pozrel dolu, pod sebou zbadal hlúčik ľudí a uprostred neho rozoznal sám seba.

Letel.

A cítil sa pritom neuveriteľne.

V istom období svojho života sa na oblohu vznášal takmer každý deň a díval sa na svet Pedrovými očami. Čaru lietania predtým nikdy ktovieako nerozumel, ale keď plachtil nad ostrovnými džungľami Pacifiku, kľukatými zručanými uličkami Ríma či mozaikou zelených polí Írska a hľadel nadol veľkými očiskami papagája, odrazu všetko pochopil. V tých chvíľach mu

bolo úplne jasné, prečo Leonardo da Vinci venoval tak veľa času vytváraniu lietajúcich strojov. Klebety možno neklamali – možno bol Leonardo skutočne nesmrteľný a naučil sa pozorovať svet očami vtákov.

Hoci bol už podvečer a svetla ubúdalo, alchymista okolo seba vďaka papagájovi videl rozochvenú žiaru a farebné pruhy. Embarcadero planulo nažlto a nazlato a vyžarovalo nad vodu pásy horúčavy.

Nicholas cítil, ako mu vietor ovieva telo a ako sa pierka so šuchotom vzdúvajú a obtierajú jedno o druhé. Roky lietania s Pedrom ho naučili, že nemá rozmýšľať, ale jednoducho sa sústrediť na svoj cieľ a dovoliť, aby sa vedenia ujala papagájova prirodzenosť. Vodu pod ním kalili fosforeskujúce bublinky a hemžila sa horúcimi a studenými prúdmi.

Alcatraz bol od pobrežia vzdialený necelé dva kilometre, čo pre divé papagáje vôbec nebolo ďaleko, no Nicholas vedel, že let ponad vodu bude vtákovi nepríjemný. Stačila len neurčitá myšlienka na pevninu a klinochvost sa prudko otočil a zamieril späť k rozžiarenému Embarcaderu. Vzápätí zaškriekal a vtáky na pobreží, ktoré pokrývali strechy záplavou farieb, ho privítali rovnakým zvukom.

Keď si Nicholas znovu predstavil charakteristickú siluetu Alcatrazu, klinochvost takmer zdráhavo zmenil smer a vyletel nad more. Zdvihol sa do výšky, vzdialil sa od slanej spfšky a postaral sa, aby mal alchymista na ostrov dobrý výhľad. Na dlhom, nízkom a nepeknom kúsku zeme sa vypínala biela väzenská budova a nad ňou sa k oblohe týčil vysoký prst majáka. Za Nicholasovým chrbtom sa napravo vynímal Bay Bridge, ktorý pôsobil

ako stuha červených a bielych lúčov, zatiaľ čo most Golden Gate v diaľke vyzeral ako vodorovná šmuha, na ktorej žiarili mihotavé pásy horúčavy a teplého vzduchu.

Alcatraz bol, naopak, ponorený do absolútnej tmy a zo zeme nevyžarovalo vôbec nijaké teplo.

Keď sa Nicholas priblížil k ostrovu, bolo mu jasné, že Perennelle mala pravdu. Vo vzduchu nad pobrežím sa nevznášal nijaký iný vták. Večne prítomné čajky, ktoré vyhľadávali skaly na ostrove a zahaľovali ich do bielej farby, zmizli, a keď alchymista priplachtil bližšie, uvedomil si, že sa tam vôbec nič nehýbe. Nevidel kormorány ani holuby. Alcatraz bol však vtáčou rezerváciou a každý rok tam chodievali hniezdiť tisícky vtákov.

Nicholasa striaslo a cítil, že sa zachvelo aj telíčko vtáka. Niečo sa tam poriadne nakrmilo.

Keď klinochvost priletel nad skalnaté pobrežie, klesal a stúpал vo vzdušných prúdoch a napokon sa zniesol nad prístavisko, kde pristál na stánku s mapami a turistickými sprievodcami. Nicholas ho nechal chvíľu oddýchnuť. Papagáj preskakoval z jednej nohy na druhú a otáčal sa v kruhu, takže alchymista mal na prístavisko dokonalý výhľad. Nebolo tam ani nohy a zároveň ani stopy po črne jastraba. Nicholas sa utešoval skutočnosťou, že nevidí žiadne trosky, a dúfal, že nesmrteľný nereidám nepodľahol.

Jedinou myšlienkou popohнал vtáka nahor a on začal pomaly krúžiť nad kníhkupectvom a Budovou číslo šesťdesiatštyri. Keď vyletel ešte vyššie, vzniesol sa nad zničený dom dozorcov a Nicholas prvýkrát od príchodu na ostrov zazrel slabé pulzujúce svetlo. Klinochvost zosadol na jeden z kovových nosníkov po-

dopierajúcich rozbúraný dom a bokom prešiel po tyči, pazúrami škrabotajúc na kove. Napokon pozrel dolu. V kúte rozvalín zakrývala zrúcané steny a deravú podlahu akási ozrutná masa, ktorá vyzerala ako hruda stvrdnutého blata. Nicholas vďaka prenikavému zraku papagája dokázal pod škrupinou rozoznať siluetu obrovského tvora tuho zvinutého do kľbka a zamotaného v priveľkom počte nôh. Bol to pavúk, ktorý pomaly a pravidelne pulzoval. Areop-Enap bol nažive.

No kde sú ostatní?

Čierny jastrab predsa na ostrove vysadil Marsa, Odina aj Hel. Všetci hádam nezomreli, či áno? A kde sú potvory? Perennelle v celách videla domácich škriatkov, trolov aj goblinov. Zazrela minotaurie mláďa, aspoň jedného wendiga aj démona o-ni a ďalšiu chodbu vraj okupovali draky, wyverny a ohniváky.

Papagáj už začínal byť unavený a Nicholas vedel, že ho musí zakrátko vrátiť na pevninu. Ešte sa rýchlo poobzerá a pred súmrakom zamieri naspäť. Obletel maják, a keď odrazu zachytil záblesk svetla, vzniesol sa ponad budovu väznice a klesol na dvor.

Žiarila odtiaľ záplava energie.

Po veľkých dlaždicach sa plazili prízračné zvyšky neuveriteľne silných aurí a zvíjali sa ako hady. Po zemi boli rozptýlené chumáčce ničím nekalenej zlatej, jagavej striebornej a zapáchajúcej sírovožltej, ako aj vlákno bledozelenej. Uprostred dvora sa nachádzal miznúci náznak štvorca, kde sa mihotali pozostatky starobylej energie, a na kameňoch zostal jemný obrys štyroch mečov.

Kdesi sa s buchotom otvorili dvere, a keď dvor zaplavilo svetlo, papagáj vzlietol. Nicholas sa obrátil a videl, ako cez úzke

dvere prechádza Odin a uháňa nadol po kamenných schodoch. Jednooký Starší pod schodiskom zastal a s krátkou kopijou v každej ruke sa obrátil smerom, odkiaľ prišiel.

Vtom sa vo dverách zjavil Mars a držal ich otvorené, aby cez ne mohli prebehnúť Machiavelli s Billym Kidom, ktorí medzi sebou niesli Hel. Staršia mala ruky prehodené cez ich plecia, nohy ťahala po zemi a nechávala za sebou cestičku tmavej tekutiny. Mars kovové dvere zatresol a oprel sa o ne chrbtom. Z čiernej koženej bundy bojovníka zostali len zdrapy a z krátkeho meča v jeho ruke kvapkala jasnomodrá kvapalina. Nicholas aj v hustnúcom šere rozoznal, že mu z očí srší vzrušenie. Dvere za Marsom sa zatriasli v ráme, ale Starší sa zaprel a držal ich zavreté, až kým Machiavelli s Billym nezišli po schodoch a Odin sa nepostavil za nich, aby im kryl chrbát.

Mars potom na pokyn jednookého Staršieho odskočil od dverí... presne vo chvíli, keď cez kov prerazil ostrý kel, potiahol nahor a prerezal vráta ako papier.

Mars s Odínom zaujali miesta pod schodiskom a chránili Machiavelliho s Billym, ktorí na veľkých stupňoch na dlhšej strane dvora ošetrovali Hel rany. Billy si stiahol opasok a omotal ho Staršej okolo doráňaných nôh. Ruky mal pokryté jej tmavou krvou.

Tichý a neviditeľný papagáj im krúžil nad hlavami.

Nicholas sa snažil pochopiť, čo vidí. Mars a Odín spolupracovali s Billym a Machiavellim a ochraňovali ich, kým sa Američan venoval Heliným ranám. Alchymista bol zmätený – Talian sa s Flamelovcami ani náhodou nepriatelil, ich zámerom vôbec nebol naklonený a celý svoj dlhý život bojoval na strane

Temných Starších. Možno ostatných nejako oklamal? Nicholas pokrútil hlavou a papagáj jeho pohyb napodobnil. Marsa by okabátiť mohol a Hel možno tiež, ale Odina sa podviesť nedalo. Možno si Machiavelli s Billym konečne vybrali správnu stranu. Nehovoril kedysi Shakespeare niečo o tom, že z trápenia sa rodia zvláštni spojenci?

Alchymista musel vynaložiť obrovské úsilie, aby prinútil papagája klesnúť nižšie, lebo inštinkt mu kázal ujsť. Dvor napĺňali bzučiace farebné aury, zápach krvi Staršej a smrad netvorov.

V rozbitých dverách stálo akési ozrutné stvorenie. Vyzeralo ako diviak, no malo rozmery býka a jeho kly boli dlhé ako mužská ruka.

„Hus Krommyon,“ zhodnotil Mars. „Krommyónska sviňa. Ale, pravdaže, nie tá pôvodná. Tú Théseus zabil.“

Odinovo jediné oko zažmurkalo. „Je veľká,“ zamrmal. „A silná.“

Potvora pomaly schádzala po schodoch. Bola taká rozložitá, že sa bokmi na oboch stranách obtierala o stenu a tvrdé chlpy jej šuchotali na kameňoch.

„Rozbehne sa proti nám,“ varoval Mars.

„A my ju nezastavíme,“ dodal Odín. „Divé prasa som už lovil. Zaútočí so sklonenou hlavou a potom ňou pohodí dohora. Má neuveriteľne mohutné svaly na krku a pleciach. Pochybujem, že naše meče a kopije proti nim niečo zmôžu.“

„A ak použijeme auru, prilákame sfingu a ona sa začne kŕmiť našou energiou,“ pokračoval Mars a zľahka odtlačil Odina nabok. „Nemusíme tu zomrieť obaja. Nechaj ho, nech sa vrhne na mňa. Chytím ho za hlavu a pridržím. Ty ho potom z boku bodneš kopijami. Skús sa dostať pod neho, kožu tam má mäkkšiu.“